

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Potyraj

Protokolant: Kamila Grzybek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2022 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) (poprzednio (...) P. J. Sp. k. w (...))

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) kwotę 9 035,58 zł (dziewięć tysięcy trzydzieści pięć złotych i pięćdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) kwotę 5 115,78 zł (pięć tysięcy sto piętnaście złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. zwraca na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) kwotę 1,22 zł (jeden złoty i dwadzieścia dwa grosze) z tytułu niewykorzystanej zaliczki.

Sygnatura akt I C 456/21

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka komandytowa z siedzibą w (...) (obecnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...)) domagał się zasądzenia od pozwanego S. Towarzystwa (...) z siedzibą w S. kwoty 9.158,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 24 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 24 stycznia 2021 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność poszkodowanego Ł. K.. Powód na mocy umowy przelewu wierzytelności nabył prawo do zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Początkowo powód uzyskał informację, że podmiotem odpowiedzialnym za szkodę jest Towarzystwo (...) jako ubezpieczyciel z zakresu odpowiedzialności cywilnej Gminy (...) i zgłosił szkodę temu towarzystwu. Na podstawie poczynionych ustaleń okazało się jednak, że podmiotem odpowiedzialnym za szkodę jest Powiat (...) jako zarządca drogi, który posiada polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powód wniósł o przekazanie akt szkody pozwanemu i sam dokonał zgłoszenia szkody w pozwanym towarzystwie w dniu 25 lutego 2021 r., które po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznało szkodę za całkowitą.

Powód wskazał, że uszkodzony pojazd po zdarzeniu został odholowany do warsztatu powoda, gdyż uszkodzenia pojazdu uniemożliwiały poruszanie się po drogach publicznych. W okresie od 24 stycznia 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r. pojazd znajdował się na parkingu powoda, z uwagi na to, że charakter uszkodzeń uniemożliwiał jego przechowywanie w miejscu ogólnodostępnym. Poszkodowany pozbawiony był także możliwości użytkowania własnego źródła transportu i wynajął pojazd zastępczy od powoda, który był wynajmowany przez okres od 24 stycznia 2021 r. do dnia 15 kwietnia 2021 r. ze stawką dobową w wysokości 130 zł netto. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał zasadność kosztów najmu pojazdu zastępczego do kwoty 306,27 zł, odmówił wypłaty kosztów przechowywania pojazdu na strzeżonym parkingu oraz kosztów przygotowania pojazdu do dodatkowych oględzin.

W związku z powyższym, powód w niniejszym postępowaniu dochodzi roszczeń z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz powypadkowego parkingu za okres od dnia 26 lutego 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r. oraz kosztów związanych z przygotowaniem pojazdu do oględzin. Łączna kwota zobowiązania wynosi 9.158,58 zł i składają się na nią kwoty: 7.528,83 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego, 1.506,75 zł tytułem przechowywania pojazdu na parkingu i 123 zł tytułem przygotowania pojazdu do ponownych oględzin. Powód zaznaczył, że pozew w niniejszej sprawie w zakresie kosztów najmu i parkowania nie wyczerpuje całości roszczenia powoda i stanowi powództwo częściowe.

(pozew – k. 3-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o:

1. przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni, a w przypadku uznania, że sprawa nie jest sprawą gospodarczą – Sądowi Rejonowemu w Sopocie,
2. oddalenie powództwa w całości,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono początkowo wartość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 2071,90 zł brutto, a po zgłoszeniu przez powoda dodatkowych uszkodzeń i ich weryfikacji, ustalono, że naprawa pojazdu jest nieopłacalna ekonomicznie. Ostatecznie szkoda została zakwalifikowana jako całkowita Odszkodowanie za szkodę w pojeździe ustalono na kwotę 3900 zł. Strona pozwana pokreśliła, że koszt najmu pojazdu zastępczego przekracza wartość pojazdu sprzed szkody tj. 5.500 zł. Samo to poddaje w wątpliwość słuszność wynajmu M. (...) w miejsce uszkodzonego R. (...) z 2003 r. Ponadto, powód nie udowodnił, żeby właściciel uszkodzonego pojazdu pracował w miejscu oddalonym od miejsca zamieszkania i dojeżdżał do pracy samochodem. W takiej sytuacji żądanie powoda zmierza do bezpodstawnego wzbogacenia kosztem pozwanego, bo najem pojazdu za 159,90 zł dziennie nie był uzasadniony. W odniesieniu do kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu, pozwany wskazał, że pozew zawiera oświadczenie, że pojazd został odholowany do warsztatu powódki, gdyż jego uszkodzenia polegające na: uszkodzeniu dolnej pokrywy silnika i wycieku oleju uniemożliwiały poruszanie się po drogach publicznych”. W ocenie pozwanego pojazd niezdolny do ruchu, nie musiał być przetrzymywany na strzeżonym parkingu, należącym do powoda. Pozwany wskazał także, że oględziny pojazdu przez przedstawiciela ubezpieczyciela nie wymagają żadnego przygotowania ani udziału osób trzecich. Jeśli powód oddelegował pracownika na czas dodatkowych oględzin pojazdu, to zrobił to dla własnych celów i sam ponosi tego koszt. Pozwany wskazał również, że szkoda została mu zgłoszona w dniu 26 lutego 2021 roku, zaś dokumenty niezbędne do przeprowadzenia likwidacyjnego zostały mu przekazane w dniu 31 marca 2021 roku. Dlatego kwestionował zarzut niezachowania terminu do przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego.

(odpowiedź na pozew – k. 76-80)

Postanowieniem z dnia 01 października 2021 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu uznał się niewłaściwym miejscowo i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Sopocie jako właściwego miejscowo i rzeczowo.

(postanowienie – k. 101)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2021 r. w miejscowości (...) doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego Ł. K..

Podmiot odpowiedzialny za zdarzenie tj. Powiat (...) ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Towarzystwie (...) z siedzibą w S..

(okoliczności niesporne, nadto dowód: opis zdarzenia – k. 24, zeznania świadka Ł. K. – k. 146-147)

Bezpośrednio po kolizji pojazd poszkodowanego nie nadawał się do dalszej jazdy. Uszkodzeniu uległa dolna pokrywa silnika i nastąpił wyciek oleju, co uniemożliwiało poruszanie się pojazdu po drogach publicznych.

Poszkodowany zdecydował się na kontakt z powodem w celu odholowania pojazdu z miejsca kolizji, zabezpieczenia go na parking strzeżonym i wynajęcia pojazdu zastępczego.

(okoliczności niesporne, nadto dowód: zeznania świadka Ł. K. – k. 146-147, notatka policyjna o zdarzeniu drogowym – akta szkody)

Od dnia 24 stycznia 2021 r. do dnia 15 kwietnia 2021 r. uszkodzony pojazd przechowywany był na parking strzeżonym prowadzonym przez firmę (...) spółka komandytowa (obecnie (...) Sp. z o.o.).

W tym czasie poszkodowany nie miał możliwości przechowywania pojazdu w innym miejscu, a charakter uszkodzeń pojazdu uniemożliwiał przechowywanie go w miejscu ogólnodostępnym.

W dniu 20 kwietnia 2021 r. powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 2 521,50 zł tytułem przechowywania uszkodzonego pojazdu na parking strzeżonym.

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego odmówił przyznania odszkodowania w zakresie przechowania pojazdu na parking.

(dowód: umowa przechowywania – k. 29-30, oświadczenie – k. 31, faktura VAT – k. 33, zeznania świadka Ł. K. – k. 146-147)

W dniu 24 stycznia 2021 r. pomiędzy powodem i poszkodowanym została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu od (...) z tytułu odpowiedzialności za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu marki R. o nr rej. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 24 stycznia 2021 r., w szczególności w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, zwrotu kosztów przechowywania pojazdu oraz odszkodowania za uszkodzenie pojazdu w wyniku zdarzenia.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 22, oświadczenie – k. 23)

Uszkodzony pojazd wykorzystywany był przez poszkodowanego do użytku prywatnego.

W dacie zdarzenia poszkodowany posiadał dwa inne pojazdy - marki P. oraz R. (...), jednakże były one użytkowane wówczas przez brata poszkodowanego oraz jego ojca. Pojazd R. (...) służył ojcu poszkodowanego do wykonywania czynności zawodowych.

(dowód: oświadczenie – k. 28, zeznania świadka Ł. K. – k. 146-147)

W dniu 24 stycznia 2021 r. poszkodowany Ł. K. zawarł z (...) spółka komandytowa umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) o nr rej. (...) na okres od 24 stycznia 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r. Strony ustaliły czynsz najmu pojazdu zastępczego na kwotę 130 zł netto.

W związku z wykonaną usługą najmu pojazdu zastępczego, powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 13 111,80 zł. Kwota ta obejmowała koszty najmu pojazdu zastępczego przez okres 82 dni za stawkę 159,90 zł brutto za dobę.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał z ww. tytułu odszkodowanie w kwocie 306,27 zł brutto.

(dowód: umowa – k. 27, oświadczenie – k. 28, faktura VAT – k. 32, zeznania świadka Ł. K. – k. 146-147)

Zgłoszenia szkody w imieniu poszkodowanego dokonywał przedstawiciel powoda.

W dniu 26 stycznia 2021 r. powód dokonał zgłoszenia szkody do Towarzystwa (...) jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej Gminy (...). Postępowanie likwidacyjne toczyło się pod sygn. POCI/00195/2021 r.

Decyzją z dnia 23 lutego 2021 r. Towarzystwo (...) poinformowało powoda o braku podstaw do przyznania odszkodowania wskazując, że zarządcą drogi, na której doszło do zdarzenia drogowego jest Powiat (...).

W toku ww. postępowania likwidacyjnego dokonano dwukrotnych oględzin pojazdu – w dniu 29 stycznia 2021 r. oraz 15 lutego 2021 r.

(dowód: zgłoszenie szkody – k. 35, kosztorys naprawy – k. 36-39, wiadomość e-mail – k. 40, decyzja – k. 41-42, zestawienie – k. 102 akt szkody)

W dniu 25 lutego 2021 r. powód zgłosił szkodę do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej Powiatu W.. Powód wniósł także o przekazanie pozwanemu przez Towarzystwo (...) wszelkich dokumentów sporządzonych w toku postępowania likwidacyjnego (...).

W trakcie postępowania likwidacyjnego powód wielokrotnie kontaktował się z pozwanym celem uzyskania informacji o uznaniu odpowiedzialności przez pozwanego, ustaleniu wysokości szkody oraz wypłaty odszkodowania.

Decyzją z dnia 08 kwietnia 2021 r. pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 2071,90 zł.

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2021 r. pozwany poinformował o przyznaniu dopłaty do odszkodowania w wysokości 1.828,10 zł. Pozwany wskazał przy tym, że weryfikacja przesłanego przez powoda kosztorysu wykazała ekonomiczną nieopłacalność naprawy, w związku z czym szkoda została zakwalifikowana ostatecznie jako całkowita.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2021 r. pozwany poinformował o przyznaniu dopłaty do odszkodowania w kwocie 1044,27 zł tytułem częściowej refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego (306,27 zł) oraz kosztów holowania uszkodzonego pojazdu (738 zł). Pozwany odmówił przyznania odszkodowania w zakresie przygotowania pojazdu do dodatkowych oględzin oraz przechowywania uszkodzonego pojazdu na parkingu strzeżonym. Pozwany uznał za zasadny okres 3 dni najmu pojazdu zastępczego i stawkę dobową w kwocie 83 zł netto.

W toku likwidacji szkody przez pozwanego, uszkodzony pojazd nie był poddawany oględzinom. Pozwany w tym zakresie bazował na oględzinach dokonanych przez Towarzystwo (...), do którego pierwotnie została zgłoszona szkoda.

(dowód: zgłoszenie szkody – k. 45, korespondencja e-mail – k. 46-51v, decyzje – k. 52, 59, 60-61, 62-63, kosztorys naprawy – k. 53-54, wiadomość e-mail – k. 55, wyliczenie szkody – k. 56, kosztorys – k. 57-58, potwierdzenia przelewów – k. 66-69, skorygowana faktura VAT nr (...).04.2021 – k. 112 akt szkody)

W dniu 20 kwietnia 2021 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) r. na kwotę 123,00 zł za przygotowanie uszkodzonego pojazdu do dodatkowych oględzin.

Pozwany odmówił przyznania odszkodowania w ww. zakresie.

(dowód: faktura VAT – k. 34, decyzja – k. 60-61)

Z dniem 01 września 2021 r. doszło do przekształcenia powodowej (...) Spółka komandytowa w (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w (...).

(okoliczność bezsporna)

Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego związany z czasem niezbędnym na przeprowadzenie likwidacji szkody u pozwanego wynosi 51 dni. Powyższy okres obejmuje jedynie czas od dnia zgłoszenia szkody u pozwanego.

Uzgodniona przez poszkodowanego i powoda dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego w klasie pojazdu uszkodzonego w wysokości 130 zł netto za dobę wynajmu, mieści się w granicach stawek rynkowych stosowanych na terenie województwa (...), które zawierały się w przedziale od 70 do 187 zł netto.

Uzgodniona przez poszkodowanego i powoda dobową stawkę parkowania pojazdu w wysokości 25 zł netto za dobę mieści się w granicach stawek rynkowych stosowanych na terenie województwa (...) za tego typu usługę, które wynosiły od 25 do 100 zł netto za dobę parkowania.

(dowód: opinia biegłego sądowego (...) wraz załącznikami – k. 169-180)

W toku postępowania likwidacyjnego, pozwany nie dokonywał oględzin uszkodzonego pojazdu, bazując na ustaleniach poczynionych przez pierwotnego ubezpieczyciela, do którego szkoda została zgłoszona. Decyzją z dnia 08 kwietnia 2021 r. pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę, kwalifikując ją do naprawy. W dniu 16 kwietnia 2021 r., po zweryfikowaniu kosztorysu powoda, pozwany poinformował o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej. Całość odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w pojeździe poszkodowanego wypłacono w dniu 19 kwietnia 2021 r. Poszkodowany postanowił o dalszej naprawie pojazdu i w dniu 15 kwietnia 2021 r. zakończył najem pojazdu zastępczego.

(okoliczności niesporne)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się wyłącznie na dowodach dotychczas już wymienionych. Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy, albowiem zostały sporządzone przez umocowane do tego podmioty w formach prawem przewidzianych, a ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony. W odniesieniu do faktur VAT wystawionych przez powoda Sąd zaliczył je w poczet materiału dowodowego jako potwierdzenie faktu, że takiej treści faktury zostały wystawione i że usługi w nich wskazane zostały zrealizowane. Natomiast same faktury nie dowodziły zasadności dochodzenia od pozwanego wskazanych w nich kwot. Zasadność refundacji kosztów wskazanych w fakturach wymagała dalszych dowodów i rozważań Sądu.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci korespondencji stron w toku postępowania likwidacyjnego dołączonej do pism procesowych oraz znajdującej się w aktach szkody. Na ich podstawie Sąd ustalił przebieg postępowania likwidacyjnego, w szczególności datę zgłoszenia szkody w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, daty wydania decyzji przez ubezpieczyciela oraz zakres uwzględnienia żądań powoda w toku postępowania likwidacyjnego przez pozwanego. Powyższe dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron pod względem ich autentyczności i wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powoda Ł. K., które były szczegółowe, rzeczowe i wewnętrznie spójne, a nadto zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym z dokumentacją znajdującą się w aktach szkody. Świadek wskazywał, że pojazd po kolizji nie nadawał się do jazdy, a on sam nie miał jak i gdzie go przechowywać w stanie uszkodzonym, dlatego zdecydował się skorzystać z usług powoda, który zaoferował mu holowanie, przechowywanie pojazdu na parkingu oraz wynajęcie pojazdu zastępczego. Świadek dodał, że pojazd osobowy był mu potrzebny w celach prywatnych, a dwa inne posiadane przez niego pojazdy były wówczas użytkowane przez jego ojca i brata. Sąd nie miał podstaw do odmowy wiary zeznaniom powoda w tym zakresie, ponieważ były one złożone szczerze, spontanicznie. Nadto okoliczności podane przez świadka nie zostały podważone w toku postępowania dowodowego.

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej A. P.. Opinia została sporządzona starannie i rzetelnie przez osobę dysponującą wiedzą specjalistyczną, była wewnętrznie spójna i zupełna. Opinia w pełni odnosiła się do tezy dowodowej. Biegły szczegółowo przedstawił tok swojej analizy oraz podstawy wyciągniętych wniosków. Wnioski opinii zostały sformułowane w sposób jasny i jednoznaczny.

Obie strony zgłosiły zastrzeżenia do opinii. Powód wniósł jednocześnie o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego. Sąd zważył jednak, że zarzuty formułowane przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 02 listopada 2022 r. odnosiły się do okresu najmu pojazdu zastępczego i parkowania pojazdu od dnia powstania szkody do dnia zgłoszenia jej pozwanemu, a więc do okresu który nie był objęty żądaniem pozwu. W treści pozwu wyraźnie wskazano bowiem, że w niniejszym postępowaniu powód dochodzi roszczeń tytułem parkowania pojazdu oraz najmu pojazdu zastępczego w okresie od 26 lutego 2021 r. (zgłoszenia szkody pozwanemu) do 15 kwietnia 2021 r. Okoliczności te nie były więc istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Stąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, albowiem zarzuty zgłoszone przez powoda w piśmie procesowym z dnia 02.11.2022 r. dotyczyły w okresie nieobjętego pozwem, a więc okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ponadto Sąd zważył, że żądanie uzupełnienia opinii powinno opierać się na wskazaniu niejasności lub luk w rozumowaniu biegłego. Zarzuty strony powodowej nie wykazały błędów lub niespójności w rozumowaniu biegłego.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Sąd oddalił również wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej na okoliczność, jaki był uzasadniony okres parkowania uszkodzonego pojazdu, zasadności rynkowej stawki przygotowania pojazdu do ponownych oględzin przez pozwanego i tego czy uszkodzenia powstałe w związku z przedmiotowym zdarzeniem spowodowały unieruchomienie pojazdu. Sąd zważył bowiem, że okoliczność unieruchomienia pojazdu w związku z powstałymi w wyniku zdarzenia uszkodzeniami, pozostawała między stronami kwestią bezsporną. Zatem zawnioskowany dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji co do tego faktu dotyczył okoliczności niespornych, niewymagających dowodu. Odnosząc się natomiast do wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie zasadności żądania zwrotu kosztów za przeprowadzenie ponownych oględzin pojazdu jak i okresu przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym od daty zgłoszenia u pozwanego szkody do dnia zakwalifikowania szkody jako całkowitej i zagospodarowania wraku pojazdu to należy wskazać, że kwestia ta podlegała ocenie prawnej Sądu rozpoznającego sprawę, nie wymagała zaś zasięgnięcia wiedzy specjalistycznej biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej. Dlatego wnioski te zostały oddalone.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w ocenie Sądu powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającym zakresie.

W niniejszej sprawie bezsporny między stronami był fakt zaistnienia kolizji drogowej w dniu 24 stycznia 2021 r. jak i odpowiedzialność S. Towarzystwa (...) w S. za szkodę w pojeździe R. (...) o nr rej. (...). Nie było kwestionowane również zawarcie przez powoda i poszkodowanego umowy najmu pojazdu zastępczego. Kwestią sporną między stronami był uzasadniony czas najmu pojazdu, wysokość stawki za najem pojazdu zastępczego, uzasadniony czas i stawka dobową w zakresie usługi parkowania pojazdu na parkingu strzeżonym oraz żądanie zwrotu na rzecz powoda kosztów

przygotowania uszkodzonego pojazdu do ponownych oględzin. W zakresie usługi najmu pojazdu zastępczego pozwany stał na stanowisku, że uzasadniony okres najmu pojazdu winien wynosić 3 dni ze stawką dobową w kwocie 83 zł netto.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 361-363 k.c.) precyzują, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W sytuacji gdy poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Ponadto w myśl art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2021.854 t.j.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 34 wyżej wskazanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03). Stanowisko takie ma przy tym zastosowanie jedynie przy szkodzie częściowej, albowiem odmiennie należy oceniać sytuację nastąpienia szkody całkowitej, przy której czas koniecznego najmu obejmuje – co do zasady – okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku, IV CK 672/03). W orzecznictwie przyjmuje się, że wyjątkowo w sytuacji gdy stwierdzono szkodę całkowitą, odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmować może również celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do możliwości nabycia innego pojazdu mechanicznego nawet po wypłacie odszkodowania (tzw. czas organizacyjny, który zwykle wynosi około 7 dni po uzyskaniu środków z ubezpieczenia).

Sąd orzekający w pełni podziela przytoczone poglądy. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest funkcja kompensacyjna, a zatem dążenie do przywrócenia takiego stanu majątku poszkodowanego, jaki istniał przed zdarzeniem szkodowym. W kontekście całkowitego zniszczenia samochodu – stanem tym będzie faktyczna możliwość zakupu nowego pojazdu w miejsce zniszczonego, w celu zapewnienia poszkodowanemu takiego standardu przemieszczania się, jaki istniał w chwili, gdy jego pojazd był jeszcze sprawny. Wobec powyższego oczywistym jest, że sama informacja o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej w żaden sposób nie przywraca mu ani poziomu komfortu, ani jakości podróżowania i przemieszczania się sprzed zdarzenia szkodowego, bowiem nie zmienia w żaden sposób jego sytuacji faktycznej. Poszkodowany uzyskuje jedynie świadomość, że stan kompensacji kiedyś nastąpi, a będzie to miało miejsce z momentem wypłacenia pełnego, należnego poszkodowanemu odszkodowania. Jednocześnie podkreślić należy, że poszkodowany w przypadku wystąpienia szkody całkowitej nie ma obowiązku angażowania prywatnych środków finansowych, w szczególności zaciągania kredytów czy pożyczek, celem wcześniejszego zakupu nowego pojazdu czy podjęcia próby naprawy uszkodzonego pojazdu. Ma on pełne prawo do oczekiwania na wypłatę odszkodowania przez ubezpieczyciela, by dopiero przy ich pomocy podjąć odpowiednie kroki w wybranym przez siebie kierunku. Dlatego też oczekiwanie na wypłatę odszkodowania jest tak istotne – dopiero bowiem spełnienie

świadczenia przez ubezpieczyciela pozwala z całą stanowczością stwierdzić, że poszkodowany uzyskał możliwość kupna pojazdu czy też podjęcia próby dalszej naprawy pojazdu, a zatem że doszło do naprawienia szkody.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy podkreślić, iż początkowo szkoda w pojeździe powoda była przez pozwanego rozliczana jako częściowa. Ubezpieczyciel wydał pierwszą decyzję o przyznaniu odszkodowania tytułem naprawy pojazdu w dniu 08 kwietnia 2021 r. W związku weryfikacją kosztorysu naprawy przesłaną przez powoda, w dniu 16 kwietnia 2021 r. pozwany poinformował powoda o ustalonej nieopłacalności naprawy pojazdu (wbrew ustaleniom z dnia 08.04.2021 r.) i zaproponował rozliczenie szkody jako szkody całkowitej. Finalnie odszkodowanie zostało wypłacone dopiero w dniu 19 kwietnia 2021 r., natomiast zwrot pojazdu zastępczego nastąpił wcześniej tj. w dniu 15 kwietnia 2021 r. – po ustaleniu szkody całkowitej i podjęciu przez poszkodowanego o naprawie pojazdu uszkodzonego we własnym zakresie.

W związku z powyższym Sąd ustalił, iż od dnia zgłoszenia szkody pozwanemu, tj. od dnia 26 lutego 2021 roku do dnia zdania pojazdu zastępczego, poszkodowany był pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. Była więc pozbawiony podstawowego właścicielskiego uprawnienia do korzystania z rzeczy. Uprawnienie to ma charakter majątkowy i jego utrata jest szkodą w rozumieniu uszczerbku majątkowego i to niezależnie od tego, czy powód dysponował innymi pojazdami, czy jego brat stracił pracę. Skutkiem kolizji, za którą odpowiada podmiot ubezpieczony od odpowiedzialności, poszkodowany był pozbawiony możliwości swobodnego korzystania z własnego pojazdu, z którego korzystanie jest powszechnym standardem cywilizacyjnym. Dlatego pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego za czas niezbędny do naprawy (szkoda częściowa) lub za czas niezbędny do ustalenia szkody całkowitej i wypłaty odszkodowania (szkoda całkowita) stanowi uszczerbek majątkowy pozostający w normalnym związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę w pojeździe. W niniejszej sprawie nie znalazł podstaw, aby kwestionować okres najmu pojazdu zastępczego i uznał, że w pełni zasadnym było korzystanie z niego przez poszkodowanego od dnia 26 lutego 2021 r. (data zgłoszenia szkody do pozwanego) do dnia 15 kwietnia 2021 r. (dzień następujący po wydaniu decyzji o szkodzie całkowitej i zagospodarowaniu wraku), a zatem przez okres 49 dni. Jak już była o tym mowa powyższej, czas konieczny najmu obejmuje okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd bądź też zdecydować o podjęciu próby naprawy uszkodzonego pojazdu, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania, a odszkodowanie w związku ze szkodą całkowitą zostało przyznane decyzją z dnia 16 kwietnia 2021 r. i wypłacone w dniu 19 kwietnia 2021 r.

Powód dochodził zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 49 dni najmu. Zasadność najmu pojazdu zastępczego przez taki okres znalazła potwierdzenie w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej (która wskazywała na 51 dni zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego).

Pozwany kwestionował zarówno okres jak i stawkę dobową czynszu najmu pojazdu zastępczego. Powód wskazywał na uzasadniony okres 49 dni (od daty zgłoszenia szkody tj. 26 lutego 2021 r. do dnia ustalenia szkody całkowitej i zagospodarowania wraku tj. 15 kwietnia 2021 r.) za stawką 130 zł netto, natomiast pozwany uznał za uzasadniony okres 3 dni, obejmujący okres technologicznej naprawy uszkodzonego pojazdu za stawką 83 zł netto.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej Sąd ustalił, że uzgodniona przez poszkodowanego i powoda dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego w klasie pojazdu uszkodzonego w wysokości 130 zł netto za dobę wynajmu, mieści się w granicach stawek rynkowych stosowanych na terenie województwa (...), które zawierały się w przedziale od 70 do 187 zł netto.

Z tych powodów Sąd uwzględnił żądanie pozwu w odniesieniu do kosztów najmu w całości. Sąd uwzględnił koszty najmu pojazdu zastępczego za okres 49 dni ze stawką dobową w wysokości 130 zł netto (159,90 zł brutto), uwzględniając dotychczas wypłacone na rzecz powoda odszkodowanie tytułem najmu pojazdu zastępczego i w związku z tym uznał za zasadne domaganie się od pozwanego z tego tytułu dopłaty w kwocie 7 528,83 zł (49 x 159,90 zł = 7 835,10 zł, które należało pomniejszyć o kwotę 306,27 zł już przyznanego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego).

Sąd uwzględnił także w całości roszczenie o odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów zabezpieczenia pojazdu na strzeżonym parkingu w łącznej kwocie 1.506,75 zł w okresie od 26 lutego 2021 r. do 15 kwietnia 2021 r. W tym zakresie żądanie powoda nie zostało w toku postępowania likwidacyjnego uwzględnione przez pozwanego w żadnej części.

W ocenie Sądu powyższe koszty stanowią element szkody poniesionej przez poszkodowanego. Koszty te pozostają bowiem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem drogowym, podczas którego uszkodzony został samochód poszkodowanego. Co więcej, zeznania świadka Ł. K. jak i dokumenty znajdujące się w aktach szkodowych potwierdziły, że usługa zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu na strzeżonym parkingu została wykonana. Za wykonanie tej usługi została wystawiona faktura VAT. Usunięcie pojazdu z miejsca zdarzenia i zabezpieczenia uszkodzonego pojazdu na parkingu jest bezpośrednim skutkiem zdarzenia szkodzącego. Pojazd uszkodzony, który nie może być bez naprawy dopuszczony do ruchu drogowego musi być usunięty z drogi publicznej i celowe jest jego odpowiednie zabezpieczenie przed kradzieżą (np. części z pojazdu). Zatem wydatki związane z parkowaniem takiego pojazdu pozostają w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem drogowym, będącym źródłem odpowiedzialności pozwanego.

Dodatkowo Sąd zważył, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dał podstaw do przyjęcia, że poszkodowany w miejscu zdarzenia mógł skorzystać z innej tańszej oferty przechowywania pojazdu na parkingu. Należy wskazać – jak już wcześniej wspomniano – że okolicznością bezsporną było to, że tuż po zdarzeniu pojazd poszkodowanego nie był zdalny do jazdy. W związku z tym został odholowany i zabezpieczony na parkingu strzeżonym prowadzonym przez firmę powoda i pozostawał tam aż do momentu uzyskania informacji od pozwanego o nieopłacalności ekonomicznej jego naprawy i zagospodarowania wraku. A zatem pozostawienie pojazdu na parkingu strzeżonym w okresie od 26 lutego 2021 r. do dnia 15 kwietnia 2021 r. uznać należy za zasadny.

Sąd zważył przy tym, iż z zasad wiedzy i doświadczenia życiowego wynika, że w sytuacji, gdy pojazd odholowany do warsztatu po szkodzie jest tam w rzeczywistości później naprawiany, warsztat z reguły nie pobiera dalszych opłat za parkowanie pojazdu do dnia naprawy. Natomiast w przypadku gdy pojazd ostatecznie nie zostanie oddany do naprawy, warsztat z reguły nalicza wynagrodzenie za usługę przechowywania pojazdu, która faktycznie była wykonywana. W niniejszej sprawie poszkodowany zlecił holowanie pojazdu do warsztatu powoda, bowiem szkoda była początkowo kwalifikowana jako częściowa i naprawa pojazdu jawiła się jako zasadna ekonomicznie. Natomiast po weryfikacji uszkodzeń w pojeździe i zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej powód podjął decyzję o zabranii auta z warsztatu powoda i naprawie uszkodzonego pojazdu we własnym zakresie. W związku z tym powód nie rozpoczął naprawy pojazdu i musiał rozliczyć usługę przechowywania pojazdu powoda, której nie mógł rozliczyć jako przygotowania czy oczekiwania na naprawę. W tej sytuacji koszty parkowania uszkodzonego pojazdu były następstwem zdarzenia szkodzącego oraz postępowania likwidacyjnego, w którym pierwotnie błędnie oszacowano koszty naprawy pojazdu i stwierdzano jej ekonomiczną opłacalność.

Odnosząc się do stawek wykonanej na rzecz poszkodowanego usługi przechowywania pojazdu, w ocenie Sądu, nie sposób uznać, by były one zawyżone. Na podstawie wiedzy i zasad doświadczenia życiowego należy stwierdzić, że zastosowane stawki pozostają zbliżone do stawek stosowanych na rynku przez inne podmioty świadczące podobne usługi. Powyższe okoliczności znalazły potwierdzenie także w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, który wskazał, że uzgodniona przez poszkodowanego i powoda dobową stawka parkowania pojazdu w wysokości 25 zł netto za dobę mieści się w granicach stawek rynkowych stosowanych na terenie województwa (...) za tego typu usługę, które wynosiły od 25 do 100 zł netto za dobę parkowania.

Sąd nie uwzględnił w żadnej części natomiast żądania zapłaty kwoty 123,00 zł tytułem kosztów przygotowania pojazdu do oględzin. Strona powodowa nie sprecyzowała, jakie konkretnie miałyby to być czynności, ograniczając się do ogólnego twierdzenia zawartego w fakturze, że polegały one na rozebraniu pojazdu do oględzin dodatkowych, nic też nie wskazuje, by oględziny te były nadzwyczaj skomplikowane, wymagające niestandardowych czynności. Sąd ocenił, że poniesienie tego wydatku przez powoda nie pozostaje w tzw. bezpośrednim związku przyczynowym ze szkodą, przewidzianym w art. 361 § 1 k.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła,

i o ile koszty najmu pojazdu zastępczego należy co do zasady uznać za pozostające w takim związku ze szkodą, to różnego rodzaju opłaty dodatkowe (a za takie należy przyjąć ww. koszt) już w ocenie Sądu w takim bezpośrednim związku przyczynowym nie pozostają, nie mieszcząc się również w obowiązku minimalizacji szkody przez poszkodowanego. Jak wynika bowiem z ustalonego stanu faktycznego decyzja o zleceniu przygotowania pojazdu do oględzin pracownikom firmy powoda miało charakter arbitralnej decyzji powoda, nie uzasadnionej okoliczności niniejszej sprawy. Tym bardziej, że pozwany w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego nie dokonywał własnych oględzin uszkodzonego pojazdu, a bazował na ustaleniach poczynionych w tym zakresie przez towarzystwo ubezpieczeń, do którego pierwotnie zgłoszono szkodę. Żądanie w tym zakresie należało uznać zatem za niezasadne.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd w pkt. I sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę łączną 9 035,58 zł (1 506,75 zł tytułem odszkodowania za usługi przechowywania pojazdu na parkingu strzeżonym oraz 7 528,83 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za usługi najmu pojazdu zastępczego) na podstawie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 817 § 1 k.c., oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Odnośnie żądania przez powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek należy wskazać, iż stosownie do treści art. 481 §§ 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

W przedmiotowej sprawie pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty odszkodowania na rzecz powoda. Stosownie bowiem do treści art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o wypadku. Nadto, stosownie do treści ust. 2 tego przepisu, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Na podstawie danych zawartych w aktach sprawy Sąd ustalił, iż szkoda została zgłoszona w dniu 26 lutego 2021 r. Natomiast szkoda w postaci kosztów parkowania i najmu pojazdu zastępczego była zgłaszana sukcesywnie wraz z powstawaniem kosztów po stronie powoda z tego tytułu na podstawie wystawianych faktur. Ostateczne decyzje ubezpieczyciela w tym przedmiocie zostały wydane w dniu 28 kwietnia 2021 roku. Żądanie powoda dotyczyło odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia następującego po dacie upływu terminu zapłaty faktur VAT nr (...) (najem pojazdu zastępczego) i (...) (przechowywanie pojazdu na parkingu) tj. 24 kwietnia 2021 r. We wskazanym okresie strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., mając na względzie ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zważył, iż powództwo zostało uwzględnione niemalże w całości. Powód jedynie nieznacznie uległ pozwanemu, wygrywając sprawę co do zasady. Zatem za stronę przegrywającą proces uznać należało pozwanego i obciążyć go kosztami procesu poniesionymi przez powoda. Na koszty te składały się: kwota 500 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości dwukrotności stawki minimalnej 3.600 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 1800)) oraz kwota 998,78 zł wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Łącznie suma kosztów procesu poniesiona przez powoda wyniosła 5 115,78 zł i taką kwotę Sąd

zasądził od pozwanego na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów procesu, zasądzając również na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Nadmienić należy, iż orzekając o kosztach zastępstwa procesowego powoda Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. Wpływ na taką decyzję sądu miał nakład pracy pełnomocnika powoda w toku postępowania sądowego, a także ilość terminów posiedzeń sądowych oraz przyczynienie się pełnomocnika powoda do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy.

Nadto, na zasadzie art. 80 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należało zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sopocie na rzecz powoda kwotę 1,22 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Wynagrodzenie biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej wyniosło 998,78 zł i zostało pokryte z zaliczki uiszczonej przez powoda. Niewykorzystaną część zaliczki należało zatem zwrócić, o czym orzeczono w pkt. IV wyroku.